

Sygn. akt II K 199/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2017 roku

Sąd Rejonowy w Chełmnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący – SSR Jakub Wąwoźny

Protokolant – stażysta A. K.

przy udziale Prokuratora – M. M.

po rozpoznaniu w dniu 25/09/2017 roku

sprawy: **A. J. (1)**, syna Z. i M. zd. T., urodzonego (...) w B.

oskarżonego o to, że:

w dniu 21 marca 2017 roku w S. nie zastosował się do decyzji (...) z dnia 27 kwietnia 2016 roku sygn. (...) o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi, w ten sposób, że na drodze publicznej kierował samochodem marki A. R. o nr rej. (...),

tj. o czyn z art. 180a kk

orzeka:

I. uznaje oskarżonego **A. J. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w a/o tj. występku z art. 180a kk i za to, podstawie art. 180a kk wymierza mu karę 3(trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa(Sądu Rejonowego w Chełmnie) kwotę 60(sześćdziesięciu) zł tytułem opłaty oraz obciąża go wydatkami poniesionymi w sprawie w kwocie 70(siedemdziesiąt) zł.

II k 199/17

UZASADNIENIE

W dniu 21 marca 2017 roku w S. A. J. (1) nie zastosował się do decyzji (...)z dnia 27 kwietnia 2016 roku sygn.(...) o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi, w ten sposób, że na drodze publicznej kierował samochodem marki A. R. o nr rej. (...).

Dowód: wyjaśnienia A. J. k. 34,35, decyzja starosty k. 7

W toku postępowania przygotowawczego przesłuchany w charakterze podejrzanego A. J. przyznał się do zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia zgodnie z ustalonym stanem faktycznym.

Sąd uwzględnił wyjaśnienia oskarżonego w zakresie opisanego przez niego przebiegu zdarzenia, bowiem nie budzą żadnych wątpliwości, nadto są one zgodne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Sąd uwzględnił także dokumenty zgromadzone w sprawie, nie znajdując podstaw dla podważenia waloru ich wiarygodności, albowiem wystawione zostały one przez osoby lub instytucje do tego uprawnione z zachowaniem przewidzianych ku temu procedur, a ich treść nie była w toku postępowania kwestionowana przez strony.

Sąd podzielił, zatem kwalifikację zarzutu aktu oskarżenia, uznając, iż czyn oskarżonego, wypełnił znamiona z art. 180a kk. Sąd wymierzył oskarżonemu na podstawie artykułu 180a kk karę wnioskowaną przez oskarżyciela 3(trzech) miesięcy pozbawienia wolności, ponadto zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa(Sądu Rejonowego w Chełmnie) kwotę 60(sześćdziesięciu) zł tytułem opłaty oraz obciążył go wydatkami poniesionymi w sprawie w kwocie 70(siedemdziesiąt) zł.

Okoliczności dotyczące właściwości i warunków osobistych oskarżonego wskazują, iż taka kara jest jak najbardziej zasadna i sprawiedliwa, wymierzona w granicach winy i współmierna do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu, a więc w pełni odpowiadająca dyrektywom sformułowanym w przepisie art. 53 kk.

Do okoliczności obciążających zaliczyć należy uprzednią karalność /k.16-18, 27-28/. Zauważyć należy, iż oskarżony do tej pory został skazany 7-krotnie, w tym dwukrotnie za podobny czyn. Do okoliczności łagodzących należy zaliczyć przyznanie się do winy przez oskarżonego.

Należy w tym miejscu zaznaczyć, że stopień winy oraz społecznej szkodliwości czynów popełnionych przez oskarżonego jest duży, działał on, bowiem umyślnie w zamiarze bezpośrednim popełnienia przestępstwa.

Sąd wymierzając karę wziął pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które powinna ona osiągnąć. Kara w orzeczonym wymiarze powinna niewątpliwie odstraszyć oskarżonego od ponownego wejścia na drogę przestępstwa i spełnić swój cel prewencji indywidualnej. Z drugiej zaś strony orzeczona kara powinna ukształtować postawę oskarżonego i wychować go na pełnowartościowego człowieka. Orzeczona kara spełnić powinna również swoje cele, jeśli chodzi o kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa. Podkreślić należy, że społeczność lokalna, wśród której orzeczenia sądu rejonowego kształtują politykę karną, musi mieć świadomość tego, że przestępstwo nie popłaca a z drugiej strony wymiar kary ma kształtować postawy społecznie akceptowane. Chodzi, więc o utwierdzenie społeczeństwa w przekonaniu, że prawo karne nie pozostaje na papierze, i że każdy poniesie odpowiedzialność w wypadku jego naruszenia. Wiąże się to oczywiście z poczuciem sprawiedliwości społecznej, która oczekuje od sądu by kara ze wszech miar była sprawiedliwa.

Sąd wymierzając karę miał na uwadze sposób życia oskarżonego przed popełnieniem przestępstwa. Analizując tę dyrektywę należy zwrócić przede wszystkim uwagę na kwestię uprzedniej karalności oskarżonego.

Mając na uwadze stanowisko SN(wyrok z 27.01.1970 III KR 232/70), iż wymierzenie kary równej najniższej przewidzianej sankcji karnej może mieć miejsce tylko wówczas, gdy okoliczności łagodzące w sposób bezwzględny dominują nad okolicznościami obciążającymi - Sąd wymierzył karę bezwzględną pozbawienia wolności. W świetle wszystkich przedstawionych argumentów wymierzenie innej kary byłoby bezcelowe. Kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem nie była możliwa do orzeczenia. Orzekane wcześniej kary grzywny nie przyniosły rezultatu. Jak widać oskarżony nie traktował tych kar poważnie. Tylko surowa reakcja za obecny czyn może wpłynąć na zachowanie skazanego i postrzeganie własnych obowiązków.

Mając na uwadze powyższe uwagi Sąd wymierzył oskarżonemu karę oscylującą w dolnej granicy ustawowej, uznając, że wymierzenie innej kary nie spełniłoby swoich celów, zaś kara wyższa niż orzeczona nie odpowiadałaby dyrektywom art. 53 kk.

O kosztach sąd orzekł na podstawie art. 626 kpk, a o opłacie na podstawie art. art. 2.1 ustawy o opłatach w sprawach karnych z 23.06.1973 r.